

selv kunde sørge for at blive ved at andrage derom. Jeg mener heller ikke, at Sygekasseinspektøren kunde udføre den Opgave, som er tildelt ham i § 34. Hans Competence vilde være yderst begrænset. Naar en Kasse ikke vilde føre sine Regnskaber og aflægge Beretninger o. s. v., overhovedet opfyldte det, han forlangte af den, havde han ikke andet at gøre end at sige til vedkommende Kasse: Saa kan I ikke blive kontrolleret mere, og saa bliver Kassen fritaget for den Kontrol, som den oprindeligt selv havde anmodet om. De Kasser, som trænger mest til Kontrol, vilde naturligvis ikke anmode om den, og det forekommer mig, at denne Forholdsregel da vilde være meget lidet skikket til at føre til Maalet, som absolut maa være dette, at gøre de ikke anerkendte Sygekasser bedre, sikrere og mere tillidindgydende, end de er i Forvejen. Disse Mangler afhjælpes ikke ved Tilføjjelsen i Paragraffen om, at de nærmere Regler for dette Tilsyn fastsættes af Indenrigsministeren. Det er kun at lægge Opgaven over paa andre Skuldre i Stedet for at fastsætte i Loven, hvorledes det hele skal gøres. Man overlader i Virkeligheden til Indenrigsministeren at skrive den Lov, som jeg mener burde vedtages paa sædvanlig Maade.

Foruden dette Punkt, som jeg altsaa har gjort til Genstand for særlig Kritik, er der visse andre Bestemmelser, som giver Anledning til Ønsker om Forandringer i det af Folketinget vedtagne Lovforslag. Men paa en enkelt Undtagelse nær skulde jeg mene, at man turde haabe paa at kunne naa til Enighed og endda uden nogen større Vanskelighed. Denne Undtagelse er saaledes, som Ministeren gjorde Rede for i sit Indledningsforedrag, den af Folketinget og Regeringen foreslaaede nye Beregningsmaade for Statstilskuddet, som Ministeren mener vil være mere retfærdig, hvad jeg ikke skal modsig. Det er muligt, at den vilde være det; men den har den Egenskab at bevirke, at Statens Bidrag bliver forhøjet, til en Begyndelse med 400,000 Kr., altsaa henved en Sned Procent af dens nuværende Tilskud. Der er det særegne herved, at den Kommission, man ellers har fulgt, ikke har villet foreslaa nogen Forandring i Bestemmelserne om Statstilskuddet og dets Størrelse; den fandt, at Statens økonomiske Forhold neppe tillod dette. Det er altsaa Folketinget og Regeringen, som har foreslaaet de Bestemmelser, som vil bevirke denne Forhøjelse

af Statskassens Udgift. Hidtil har Statskassen — jeg tror, at Ministeren ogsaa nævnedes det — bidraget med 2 Kr. pr. Medlem og desuden med en Femtedel af de nydende Medlemmers Bidrag. Nu foreslaas det, at den foruden de 2 Kr. pr. Medlem skal betale en Fjerdedel af Kassernes Ydelser til Medlemmerne og en Fjerdedel af de udbetalte Dagpenge. Det er i alt væsentligt disse Bestemmelser, som bringer Fordyrelsen til Stede, som altsaa andrager det, som Ministeren nævnedes, nemlig 400,000 Kr. for Statskassen. Det vil ikke være uden en vis Interesse her at oplyse, at Statskassens Tilskud til de anerkendte Sygekasser i 1893 androg 350,000 Kr., medens det nu andrager 2,6 Mill. Og det er voksende, som rimeligt er, ved Tilgang af nye Medlemmer. De 2,6 Mill. Kr. foreslaas nu her forhøjede til 3 Mill., der altsaa skal være det Beløb, der fremtidig kommer til at danne Grundlaget for den aarlige Tilvækst, der heller ikke vil udeblive. Hvis nu den højtærede Minister kunde sige os, hvor man vil tage disse Penge fra, hvis han kunde pege paa nye Statsindtægter til Afholdelse af de forøgede Udgifter, maa man jo indrømme, at Formaalet for Udgifterne her er saaledes, at han med god Grund kunde gøre Regning paa det; som han for et Øjeblik siden appellerede til, nemlig alle Medlemmernes Tilslutning. Men efter vor Mening ligger Forholdene ikke saaledes. Uden at jeg i Øjeblikket ønsker at komme tilbage til den lange Udvikling, som jeg fremkom med paa mit Partis Vegne ved Finanslovens Behandling, ser vi saaledes paa Forholdene, at Budgettet absolut ikke taaler nogen som helst Forhøjelse, uden at det vil føre til et endnu sikrere Deficit i Statsregnskabet end det, vi allerede anser for at være ret sikkert. Og naar Forholdet saa er dette, at man i sin Tid har nedsat et Udvalg til at revidere denne Lov, og den højtærede Minister har gjort os bekendt med den store Række af Ændringsforslag og det maa indrømmes, Forbedringer; som er foreslaaede, medens dette Spørgsmaal om at forhøje Statens Bidrag i sin Tid ikke har været rejst, men først er kommet frem under Rigsdagens Behandling, saa maa vi kunne behandle det ganske isoleret. Vi maa kunne vedtage en Sygekasselov med alle de omtalte Ændringer og Forbedringer og alligevel indrette det saaledes, at Statskassen ikke faar nævneværdig Forøgelse i sine Udgifter. Der maa desuden kunne findes en Beregningsmaade, der kunde komme disse Land-